

ja wata! ka hullo naese kõrvad ei voi sedda ilma hälledusseta kuulda. Nemmad ei jookse mitte ülle laste ehk ilma lasteta, nago mehhed, waid igga üks tombab neist ühhe — kaks — kolm last sülle, kuid aegi joudis ja sai, ja kandwad howist wálja, katwad neid kinni, varjawad neid omma kehhaga tulle ja fulide vasto. Kesk lapsega ennam joosta ei joua, se ei jásta last ommeti mahha, waid jaeb jure seisma ja püab last hääda eest hoida. — Wata, nenda tevad hulludke naesed, kel mele tuhka ennam peas ei olnud! Ütle, kas nisuggune asfi mitte süddant ei liguta? Üks naene voib terwist ja moistust kautada, agga armastus, emmalik armastus ei koo ta süddamest mitte. Za ei moista eggia tea ennam, mis ta rágib ja teeb, agga ta armastab! se on ta süddamisse Jummalast lodud ja jaeb senno, kuni südda veel tuffub. Kas ma ni suur naeste sobber ollen, et ma nende armastust nenda kidan? No miks mitte? ma ollen jo ka naese poeg. Agga naesed, armsad naesed,

kedda ma, fui teie sefs jäeté mis peale teid Jummal lonud, süddamest auustan; agga lassete teie ennestele sarwed pähha, kihwad suhho ja kullikuned sõrme otsa kaswada: siis auustago teid rongad ja wartesed omma lauloga, minno südda ei fanna siis sedda ennam tehha; siis posle teie ka mitte ennam sedda, mis peale teid Jummal on lonud. — Jummal ondko keige hea naestele kallist terwist ja hoidko meid pahhadega kokko satumast! —

Mees perrenaese ammetis.

(Ennemuistne jut.)

Olli ford üks mees kes hommikust öhtonit urrises ja nurries, nago pudro padda fees. Tal olli allati pahha meel, ja ei teadnud isseg i miks pärast? Waese naesel olli koera ello. Õõ jures ei sanud perre ta mele pärast, koddo ei sanud naene ta melepärrast, — firrus ja wandus, et seina palgid raksusid. Ühhel öhtul heinamaalt tulles, olli luggu